

חוץ של חסד

בע"ה • הגליון לכל בית יהודי • בנשיאות הרה"צ שלום ארוש שליט"א • פרשת: יתרו • כ' בשבט תשס"ט • 14/02/09 • גליון: 108

ספרו בגויים כבודו

פרשת השבוע נקראת פרשת "יתרו" – על שמו של חותן משה, שעזב את מקומו ואת כל אמונותיו הכוזבות, ובא למדבר כדי להדבק בשכינה. על התקרבותו של יתרו תחת כנפי השכינה אומר הזוהר הקדוש: 'כד אתא יתרו ואמר: "כי עתה ידעתי כי גדול ה'" וכו', כדן אתיקר ואתעלא שמא עלאה' (יתרו סט) – כאשר יתרו, שלא היתה עבודה זרה בעולם שלא עבד אותה, עזב את הכל, ובא למדבר והודה והכיר בגדולתו של ה', בזה נתגלה כבודו יתברך ונתעלה בעליונים ובתחתונים. כי הכבוד הכי גדול של הקדוש ברוך הוא, הוא דווקא כשמתקרבים אליו הרחוקים ביותר הגרועים ביותר, כמובא בקיצור ליקוטי מוה"ר: "עיקר כבוד השם יתברך הוא כשהרחוקים ביותר מקרבים את עצמן לעבודת השם יתברך, כי אז אתעלה ואתיקר שמא דקדשא בריך הוא עלא ותתא ונתגדל כבוד שמו יתברך ונתעלה..."

לכן, אנו נלמד מזה, להתחזק ביתר שאת בעניין ההפצה וקרוב רחוקים. כל איש ואשה מישראל צריכים לראות שיהיה להם עבודה של קרוב רחוקים. זה לא בשמיים – לכל יהודי יש את הכח להחזיר את כל העולם כולו בתשובה, וכל שכן שכיום, זה לא קשה בכלל, ולא צריך להיות דרשן ולא מוכיח, מאחר יש את הספרים הנפלאים – ה"גנים" – שמחוללים פלאי פלאות, ויש את הדיסקים שפועלים ישועות – הכל כבר מוכן, צריכים רק לקחת את החומר ולהפיץ אותו, וזה כבר עושה את העבודה. יש לנו סיפורים בלי סוף לפעולות שהספרים והדיסקים עושים בעולם. דוגמא אחת נחמדה, היא, עובד הנקיון הניגרי שמנקה את הישיבה שלנו, שראה את הספר "בגן האמונה" באנגלית בישיבה וקרא אותו, ועכשיו הוא עושה בכל יום שעה התבודדות... וכמוהו יש עוד הרבה, שאין כאן מקום להביא אפילו חלק קטן מהם.

אין שום ספק בדבר - ההפצה וקרוב הרחוקים, הוא הדבר שמגלה את כבוד ה' יותר מכל דבר בעולם, והתגלות כבוד ה' בעולם, היא הטובה הכי גדולה שאפשר לעשות לכל העולם, כי כל הגלות וכל הצער שיש בעולם, הן ליהודים והן לאומות העולם, הם אך ורק מהסתרת כבוד ה', וכשיתגלה כבוד ה' בשלמות, אזי יהיה תיקון העולם. וזה דבר שרואים בחוש, שכאשר מתגלה כבוד ה' בעולם, ובני אדם מתקרבים לה', אזי הם מתחילים לחיות, להתפלל, לשמוח: יש ה' בעולם! כמה טוב שאנחנו לא לבד, ויש השגחה והכוונה ותכלית לכל העולם הזה!

דוגמא אחת נפלאה לעניין התגלות כבוד ה' אצל הרחוקים ביותר, ואין היא יכולה להביא גאולה לכל העולם, הוא מכתב שנשלח למערכת אתר "ברסלב ישראל", מאשה לא יהודית מאורוגוואי. במכתבה המרגש עד דמעות, היא מודה על האתר הנפלא המגלה את אור ה' בעולם, ויוצאת בקריאה לכל אומות העולם, לעזוב את הקטנוניות, ולדבק את עצמם בדרך של משה רבינו! ונביא חלק מדבריה בתרגום לעברית: "היום, יותר מאי פעם, בתקופה קשה כמו זו בה אנו חיים, אנו רואים את התאור העצום שיש לכולנו ללכת בדרכו של שלום ישראל... עלינו לחדול מלהצדיק את עצמנו, אנחנו שאיננו שייכים לעם זה, ולצאת מחוסר הבגרות והילדותיות שלנו, מלהסתכל על המציאות רק דרך העיניים שלנו, מלצמצם אותה רק ל"שכל" שלנו. היום, זה חיוני שנמצא את הדרך להתקרב אל הכרת האמת והאור האלוהי שיש לעם הזה

ושבאותו זמן גם הם ימצאו את הדרך להפיץ לנו את האור הזה. כבר יש לנו אינספור דוגמאות שהרצון להאשים את עם ישראל ב"כל" הרעות של העולם, רק גרם לנו לשקוע יותר ויותר בתוהו ובוהו. אנחנו לא יכולים להמשיך ללא ההבנה, שזה עם ישראל אשר מראה את הדרך לדעת האמיתית על ידי העקרונות העליונים שאנו יכולים לשאוב מהם...

אבל, לא נוכל לצאת מחוסר ההכרה וחוסר הבגרות שלנו אם לא נעשה את משה למורה שלנו. אם לא נצליח להבין כי הירורים של משה הם הירורים של הדעת האלוהית, אנו נמשיך לסבול לעד. עלינו להפסיק, באופן מידי, לספק הצדקות ליללות של פרעה אשר תמיד מובילות לאלימות וכאב...

הבה לא נשכח אף פעם שהיה זה משה אשר קיבל את היסודות הבסיסיים אשר עליה עומדת כל החברה המתורבתת, והיו אלה עמו, עם ישראל, אשר העבירו אותה לנו. היום יותר מתמיד, עלינו להקשיב לו וללמוד ממנו. היום יותר מאי פעם, הוא חייב להיות המורה שלנו.

בכבוד רב ומתוך הערכה ותודה אין סופית לבורא אשר איפשר לי להתחיל ללכת בדרך זו. תמרה פסטורינו, ע"כ.

והנה, עניין זה של קרוב רחוקים, אין שיעור למעלתו, ואין כאן די מקום להביא את כל השבחים וההבטחות שנמצאות בכל כתבי הקודש, למי שעוסק בכך, לכן נביא רק כמה דוגמאות בודדות:

הזוהר הקדוש כותב, שאילו היו בני אדם יודעים מה היא מעלתו של מי שמחזיר אחרים בתשובה, היה רץ להחזיר אנשים בתשובה, כמו שרודף אחר החיים.

בספר "חובות הלבבות" כותב רבינו בחיי, שמעלתו של מי שמחזיר אחרים בתשובה, היא גדולה יותר ממעלת האמוראים והתנאים, וגם מעל מעלת הנביאים. כי זה שמחזיר בתשובה, אפילו רק אדם אחד, זכויותיו הן אין סופיות והן רק גדולות וגדולות, מאחר וכל מצווה ומצווה שעושה אותו האדם שהוא קרב, נזקפת לזכותו. ולא רק המצוות שלו, גם כל המצוות של צאצאיו וצאצאיו צאצאיו של אותו אדם שהוא החזיר בתשובה, עד סוף הדורות – כולם נזקפים לזכותו. וגם אחרי מאה ועשרים שנה, כשהיה בעולם העליון, ימשיכו לזרום ולהזיקף לזכותו עוד ועוד מצוות ומצוות. היש דבר גדול מזה?

ושמעתי מעשה, שפעם אחת נפגש הרב ניסים יגן זצ"ל, שעסק הרבה בקרוב רחוקים, עם הבבא סאלי זצ"ל, כשראהו הבבא סאלי קם לכבודו, הוציא סכום כסף גדול וביקש ממנו שימכור לו זכות של אדם אחד שהוא קרב. הרב יגן, התבייש מהבבא סאלי, והתחיל לומר: "מי אני ומה חיי..." אבל הבבא סאלי קטע אותו ואמר לו: אתה מזכה הרבים ועוסק בקרוב רחוקים, דבר שאין שיעור למעלתו, ואני לא זכיתי לעסוק בו כמותך...

ובירמיהו ט"ו כתוב: ואם-תוציא יקר מזולל כפי תהיה – מי שעוסק בקרוב רחוקים ומוציא אותם מזלזותא דגלותא, הקדוש ברוך הוא מבטיח לו, שהוא יהיה כמו פיו, שפירושו שכל הברכות מסורות בידו, וכל מי שהוא מברך, מיד מתברך כאילו הקדוש ברוך הוא בעצמו בירך אותו!

לע"י ימנה בת אסתר ז"ל
לע"י אחי ז"ל בת סוזן רייז

כללו של דבר, תכלה היריעה ולא נוכל להביא מקצת ממעלות מזכי הרבים, ואנו לא באנו אלא לחזק ולעורר את עם ישראל למעשים: פשוט להפיץ! וישנן הרבה צורות להפיץ:

הטוב ביותר הוא, שהאדם בעצמו יקח ספרים ודיסקים ויפיץ אותם בכל דרך אפשרית. אפשר להפיץ לקרובי משפחה, לשכנים, למכרים. אפשר לשלוח לחו"ל ספרים בשפות שכבר תורגמו: אנגלית, רוסית, צרפתית, יידיש, ובקרב: גרמנית וספרדית. אפשר ללכת לבתי חולים עם הספר "בגן האמונה" שיש בו פרק מיוחד על רפואה, שכבר הציל להרבה חולים את חייהם. אפשר ללכת לבתי דין שמטפלים בגירושין, עם הספר "בגן השלום", שכבר הציל הרבה זוגות ומשפחות. וטוב לקחת מספר טלפון של מי שהפיצו לו, ולשמוע על קשר, כי זה מחזק לראות איך הספרים משפיעים והאדם מתקרב בזכות ההפצה שלך.

נשים יכולות ללכת כמה חברות ביחד, למקומות ציבוריים, כגון בתי חולים, קניונים וכד', ולדבר עם נשים ולהפיץ להם את הספרים, ויקחו איתם גם דיסקים מיוחדים לנשים, על צניעות, טהרת המשפחה, שלום בית ועוד.

זו גם סגולה ותיקון נפלא, שיפיץ האדם חומר, שעוסק באותם עניינים שהוא צריך לתקן או שזקוק לישועה בהם, על פי הכלל של "מדה כנגד מדה". כגון: מי שיש לו בעיה רפואית, יפיץ לחולים את הספר "בגן האמונה" ודיסקים של אמונה. מי שיש לו בעיות של שלום בית, יפיץ את הספר "בגן השלום". אשה שעשתה הפלות, תפיץ את הדיסק "ילדים זה שמחה" שמדבר מעניין ההפלות. מי שעברה על איסורים של טהרה, תפיץ דיסקים של "טהרת המשפחה". מי שיש לו חובות, יפיץ את הספר "בגן האושר" שמדבר מהדרך לצאת מהחובות, וכן על זו הדרך.

ומי שלא יכול להפיץ בעצמו מאיזו סבה שתהיה, יכול לקנות חומר ולתת אותו לאלו שיוצאים להפצה, וכן אפשר פשוט לשלוח כסף לישיבה ולציון שהכסף מיועד להפצה, ויכול לבקש שיפיצו בכסף הזה כן וכך ספרים מסוימים או דיסקים מסוימים.

כמו כן דרך נפלאה לזיכוי הרבים, היא, לתרום לאתר האינטרנט שלנו "ברסלב ישראל", שפועל נפלאות בכל קצוות העולם, כמו שמעיד המכתב שהבאנו לעיל, שהוא רק אחד מיני רבים שמגיעים אלינו מכל מיני אנשים, מכל העמים.

כללו של דבר, כל אחד צריך שיראה את זה כחיוב גמור לעסוק בהפצה בכל דרך שתעלה על דעתו, וידע שההבדל בין מי שעסק בהפצה בעולם הזה, לבין מי שלא עסק בכך, אפילו שהיה צדיק גמור, הוא הבדל של שמיים וארץ, וכמעט שכל תיקון של האדם תלוי בכך שיעסוק גם בקרוב רחוקים, ובלי זה הוא חסר מאוד. לכן צריך להתגבר על העצלות, הבישנות וכד', ופשוט לחגור מתננים ו - לצאת לדרך! לעשות מעשים!

ויהי רצון, שבזכות ההתעוררות שלנו להפצה, וקרוב הרחוקים והגדלת שמו וכבודו של הבורא יתברך בעולם כולו, נזכה לראות עין בעין, את הגאולה השלמה במהרה בימינו אמן ואמן.

לכל בית ישראל
elak pte

פרשת יתרו קבלת התורה פנינים רעיונות ופתגמים נבחרים על פרשת השבוע

שנה הלכות

השנה הלכת בכל יום מובטח לו שהוא בן עולם הבא.

הדלקת נרות

כתב הרמב"ם ז"ל: "הדלקת הנר בשבת אינה רשות אלא חובה".

בהדלקת נרות יש שני העניינים א. "כבוד שבת" ב. "עונג שבת". כבוד שבת: ע"י שמכין ודואג שיהיה לו אור בשבת, ובכך מכבד את השבת בזה, וכן בליל שבת שדולק הנר ואוכל לאורו, הרי הוא עונג שבת, בדיוק כמו מאכלי השבת שמכניס בערב שבת ובשבת כשאוכלם ומתענג בהם, כך בהדלקת נרות כשהנחה מאורם הרי זה בכלל עונג שבת, והרי זה בכלל כבוד השבת.

אשה ששכחה פעם אחת להדליק מדלקת כל ימיה ג' נרות, (נר אחד יותר ממה שהיתה רגילה) (רמ"א בשם מהרי"ל) וכשקונסים אותה להדליק נר נוסף כל ימיה, זה דווקא באופן שלא הדליקה אף נר אחד (ביה"ל) ואם היה דולק במקום הנרות אור החשמל, באופן כזה אין עליה קנס.

כתוב בשו"ע (רע"ה) "נהגו לכסות הקטנים שלא יהיו ערומים בפני הנרות משום ביזוי מצוה" ולכן כשצריך לחתל את התינוק יעמיד עצמו באופן שהוא יפסיק בין התינוק לנרות, ואע"פ שהוא מתפשט לכל הצדדים.

אדם הנמצא במקום אחר ואשתו מדלקת עליו בביתו אם הוקצה לו חדר מיוחד, חייב להדליק ולברך במקום אכילתו ובמקום שינתו, ובאם שאין לו חדר מיוחד נפטר בהדלקת אשתו, ואפילו כשהוא באמריקה ואצלו עדיין לא הגיע זמן הדלקת נרות.

(נערך ע"י אחד מאברכי הישיבה ע"פ הספר חוט השני)

הכנה של מצווה מביאה לידי שמחה
"וַיֹּאמֶר אֶל הָעָם הִיוּ נִגְנִים לְשִׁלְשֶׁת יָמִים..."

(שמות יט, טו)

מובא במדרש שה' ניגש לכל העמים בהצעה לקבל את התורה? וכולם ענו בשלילה, אך לעומת זאת, כשהקב"ה פנה לעם ישראל: האם ירצו לקבל את התורה? ענו פה אחד "נעשה ונשמע" וקבלו עליהם את עול מלכותו יתברך. אבל בכל זאת על אף גילוי הרצון העז של עם ישראל ביקש הקב"ה שימתינו שני ימים, ויפרשו מכל עסקי העולם. ומשה הוסיף עוד יום אחד מדעתו. והם "שלשת ימי הגבלה". וראוי להתבונן, לאיזה צורך נדרשת המתנה זו?

אך באמת היה צורך גדול בהמתנה זו, וללא זה לא הייתה התורה ניתנת מעל ישראל, מאחר שהם עם ישראל הם מקבל תורה ללא התנאים וההרואה ספק אם היה ניתן להחזיק בה לדורי דורות עד היום הזה, כי צריך לתת להתלהבות זמן שבו נוכל ליישב דעתנו ולפנות את לבנו ומחשבתנו מכל עסקי עולם הזה, ולכן היה מחויב לצוות על שלשת ימי ההגבלה כדי שניישב את דעתנו כראוי וע"י ישוב הדעת שנעשה לפני המצווה אזי כשנגיע לעשיית המצווה

הרב יצחק. א. מחנך בת"ת "שלום בניין"

בתוך המסגרת - פרק ז'

הרצאות-שמרצאות

טררור... טררור... הטלפון בבית משפחת אהרונז מצלצל. "הלו, שלום דינה מה שלומך? אני מחייגת כבר חצי שעה, אתם לא שומעים את הטלפון?" "אל תשאלי. אני ממש מותשת, הילדים משגעים אותי מהצהריים. כבר 10 בלילה והם לא רוצים לישון. כל הבית הפוך, הם רבים כל הזמן. אז סגרתי על עצמי את הדלת של החדר ושישתגעו להם ביד, עד שיגיע בעלי מהעבודה, יפליק לכל אחד מנה הגונה ואחר כך הם יירדמו." "מה את מספרת? דינה, אני לא מאמינה, שלי כבר שינים משעה 7." "הלואי עלי! כל לילה יש לי מלחמות עם הילדים וכבר אין לי כוח, מצידי שיעשו מה שהם רוצים" "מה זאת אומרת- שיעשו מה שהם רוצים? הם בסה"כ ילדים, מה אין להם הורים?" "כן יש להם! אבל הורים עייפים ומותשים שכבר אין להם כוח לחנך." "טוב דינה, אני מבינה אותך, גם לי היו ילדים לא קלים, את הרי מכירה אותם. אבל מאחרי החגים התחיל אצלנו במתנ"ס הרצאה בחינוך ילדים של גברת כהן. בהתחלה לא האמנתי לכל ההרצאות האלה, הרצאות-שמרצאות, הייתי אומרת. אבל פעם אחת היה לי משעמם ובדיוק חברה טובה התקשרה לספר שהיא יוצאת להרצאה במתנ"ס אז הלכתי איתה. ואני מוכרחה לספר לך שמאז החיים שלנו השתנו. קיבלתי כ"כ הרבה כלים ורצון להתמודד, אני לא אניד לך שיהיה לי קל, ממש נלחמתי בשיניים. ונכשתי ב"ה הילדים השתנו, הם יותר רגועים ומכבדים ובד"כ מתנהגים לפי כל הכללים. יש חוקים שהם כבר מקיימים לבד ויש שעדיין זקוקים לעזרה ועידוד. אבל כללית ב"ה הם מאוד ממושמעים" "מה את אומרת הלואי עלי. הכלל היחיד שהילדים שלי מקיימים במסירות נפש הוא להתיש את אמא. כל כך הרבה פעמים רציתי לעבוד איתם על חוקים, אבל אני כבר מיואשת מכל ה-שיטות חינוך האלה. גם ככה אנחנו לא מתמודדים עם הילדים ועכשיו את חושבת שאפשר להתחיל הכול מחדש ולעבוד עם הילדים על מסגרת, מבחינתי הרמות ידיים ושיעשו מה שהם רוצים".

השקעה קטנה - רווח גדול

ההרבה בתים נשמעים משפטים מעין אלו וחבל! זה לא שאני טוען שלחנך ילדים זה קל. לא! בהחלט זוהי מלאכה קשה ואני בהחלט מבין את ההורים המיואשים, אני רק לא מסכים עם הייאוש. עלינו להפנים שהרווח בחינוך, בהקניית הרגלים בבית על ידי שימוש נכון ב"מסגרת", הוא מועיל כל כך לא רק לעצם חינוך הילדים לדפוסי התנהגות קבועים. אלא פשוט ההורים בהשקעה קטנה מניבים תוצאות מדהימות בכמה מישורים.

בקיצור! כשקובעים מסגרת בבית צריך לעבוד קצת קשה אבל

אל תפחדו זה רק בהתחלה, שהרי לאחר פרק זמן כשהילדים כבר מתרגלים למסגרת, זה נהפך להם לטבע, ועכשיו העבודה היא רק לשמור על קיום המסגרת (כמו תרמוס השומר על החום לאחר הרתיחה). לדוגמה: למשפחת כהן ישנם 3 ילדים. ערב אחד לאחר ישיבה בסלון עם אורחים, כאשר הילדים לא מפסיקים לגשת לשולחן הכיבוד ו"להפריע", לשחק בין רגלי האורחים במשחקים שונים, כאשר ההורים כל הזמן צריכים לבקש: לכו שחקו בחדר וכו' (תודו שלא ממש נעים). החליטו ההורים שהם קובעים "חוק חדש"- וזה לשון החוק: "כאשר אורחים מגיעים לבית שלנו, הכניסה לסלון אסורה לכל הילדים". כמובן ההורים ידעו את כל "כללי הפעלת חוקים בבית", הם טרחו לכתוב את ה"חוק" במקום בולט. לנסות להסביר לילדים (לכל אחד בדמיה שלו) מדוע החלטנו על החוק הזה, (חוסר דרך ארץ כלפי האורח וכדו') והתחילו לעשות "אימונים" שכאן בעצם עיקר העבודה.

כרטיסים להצגה

מידי כמה ימים כאשר הילדים שיחקו בסלון כהרגלם (פשוט אין לנו חדר משחקים), נכנסה האימא לסלון כאשר היא מלווה באחד הילדים כאילו הוא אורח, ועשו ביחד "הצגה". כל הילדים נתבקשו לצאת מהסלון בזריזות ולפנות מקום לאמא ו"האורח", שכאמור היה אחד הילדים. הילדים מילאו את תפקידם במהירות שהרי אמא הדגינה: "מי שיהיה הכי זריז באיטור המשחקים והעברתם לחדר הילדים, הוא יהיה האורח בפעם הבאה!" (ואיזה ילד לא ירצה?). לאחר כמה "עשרות" תרגולים, הצגות, עידודים ופרסי הצטיינות למקיימי החוק בהצלחה, הילדים הפנימו את החוק, התרגלו אליו, וכבר ביצעו אותו במיומנות ובשמחה ללא תזכורת מיוחדת של ההורים. (את אחד הילדים שהתקשה ביישום החוק, לקחו ההורים כ"אתגר" ועבדו איתו באופן אישי). הרווח של ההורים היה עצום. בהשקעה קטנה אך עקבית בשיטת חינוך ניוונה ואפילו משמחת. ללא כפייה, צעקות ומריבות. הצליחה האם לחנך את ילדיה להיות "שומרי חוק", וכך חסכה לעצמה התמודדויות אין סופיות כאשר מגיעים אורחים לבית. (את אותה הדוגמה אפשר ליישם באין ספור חוקים בבית).

הדובדבן שבקצפת

המתנה הגדולה באמת, שקיבלה האם ביישום החוק כפי שלמדנו עכשיו, היה לאחר שגדל שלומי בנה הרביעי, שלומי זה שם לב שבכל פעם שמגיעים אורחים, אחיו אוספים בזריזות את המשחקים ועוברים לחדר הילדים. הוא מעולם לא הבין למה זה קורא, הוא פשוט רק שם לב לעצם התופעה וכמו כולם קיבל על עצמו את "גדר הדין" וביצע אותו כמובן מאליו.

שלומי, נולד "לתוך המסגרת" והוא יקיים אותה ללא שום

השקעה של ההורים, הוא רואה שכך צריך לעשות. כשגיע אורח-קמים, אוספים ועוברים לשחק בחדר השני. כך כולם עושים, וכך גם הוא יעשה. הרווח להורים כאן הוא כפול, שכל הילדים שנולדו לאחר חינוך הבית לחוק מסוים ינהגו על פיו ללא שום עוררין וגם להם לא יהיו התמודדויות, כי כך פשוט כולם עושים.

אני, נולדתי כאן

מסופר על קבוצת מטפסי הרים, גיבורים ואמיצים שהחליטו להעפיל על ההר הגבוה בעולם. לאחר הכנות נפשיות ותרגולים גופניים, שכירת ציוד ושיטתיו וכו'. ביום המיועד הגיעו כל חברי הקבוצה מלווים בקרובי משפחה וחברים לתחתית ההר להתחיל במסע המפוך. השבועיים הראשונים עברו עליהם די בהצלחה, אך כאשר התחיל הטיפוס בהר להיות יותר קשה, התחילו להישמע פה ושם לחשושים בדבר כדאיות המבצע ולאחר מכן תלונות, ככל שהטיפוס נהיה קשה גברו התלונות. לאחר חודש של טיפוס קשה ומפוך החליטו מחצית מחברי הקבוצה לפרוש ולרדת מההר. המחצית הנותרת לא התייאשה ממורת רוחם של חבריהם והמשיכו לעלות, אך גם הם לאחר חודש נוסף של נפילות וקשיים החליטו לפרוש ולרדת, חוץ מאחד שהיה אמיץ וגיבור לב מאין כמוותו שהחליט: "יהיה מה אני אכבוש את פסגת ההר", לאחר 5 חודשי טיפוס נוספים של סבל וייסורים, אלפי נפילות ומשברים כאשר הוא מטפס לבדו הצליח סוף סוף להגיע לפסגה המיוחלת. השקף המטפס הגיבור על כל העולם הפרוש לרגליו בתחושת ניצחון, אושר ושמחה הציפו את ליבו על הצלחתו הגדולה. "אין מוצלח ממני" אמר לעצמו כשהוא שוכב על האדמה, והראש נמצא "בעננים".

צחק ילדתי מתגלגל נשמע לפתע מאי שם וקטע את מחשבותי, "האם זה קולו של ילד או שאני מדמיון, מי עוד הצליח לטפס על ההר חוץ ממני? של מי הצחק הילדתי הזה?" הוא זינק ממקומו לחפש מי עוד הצליח לטפס על ההר, להפתעתו הוא רואה ילד קטן משחק עם כדור וצוחק להנאתו. המטפס היה מובלב לגמרי, "איך הגעת לכאן? הרי לי לקח חצי שנה של טיפוס מפוך?" הוא שאל את הילד שאל מבין על מה המהומה. "אני" עונה הילד, "אני נולדתי כאן"!!!

דעו לכם הורים יקרים! שאם אתם רוצים באמת שיהיו לכם ילדים טובים, מחונכים ועובדי ה', העבודה שלכם (חוץ מלהתפלל הרבה) תהיה- לחנך את הילדים ליישם את החוקים בבית. זוהי עבודה מאומצת, אך אל דאגה זה רק בהתחלה ואח"כ הילדים לבד ימשיכו לבצע כפי שחנכתם אותם. והכי חשוב שכל הילדים הבאים אחריהם יראו את אחיהם עושים ויעשו כמוהם. **המשן בשבוע הבא בע"ה. ***

התפילה עומדת ברובו של עולם
"כי ביתי בית תפילה יקרא לכל העמים"

מובא במדרש על הפסוק "גאוות אדם תשפילנו" זה הר תבור וכרמל שבאו מסוף העולם ומתגאים לומר שאנו גבוהים ועלינו הקדוש ברוך הוא יתן את התורה, "ושפל רוח יתמוך כבוד" זה הר סיני שהשפיל עצמו לומר שאני נמוך, ועל ידי כך תמך הקב"ה את כבודו עליו וניתנה עליו התורה וזכה שירד עליו הקדוש ברוך הוא ועומד עליו שנאמר: "וירד ה' על הר סיני וגו', והמביט בעין אמת בדברי המדרש יוכל להבין הרבה יותר, שלא די בזה שהר סיני שתק בשעה שכל ההרים התנוכחו ביניהם על מי תינתן התורה אלא הוא החזיק את עצמו באמת לאינו ראוי שתינתן עליו התורה והשפיל את עצמו. ולכאורה היה לקב"ה סיבה מספקת ליתן על הר סיני את התורה רק משום שהוא לא התגאה כמו שאר ההרים, ולא משום שהוסיף והשפיל עצמו?

העולה מתוך דברי המדרש, שלא די בזה שלא להתגאות, אלא האדם צריך להיות שפל באמת כדוגמת הר סיני.

נמצא שהתורה שורה רק על מי שמחזיק עצמו לאינו ראוי שתשרה עליו, אבל מי שלא נמצא בדרגה זו הרי הוא בכלל: "גאות אדם תשפילנו" ואין התורה שורה אלא על מי שמשים את עצמו כמדבר שהכל דשים אותו וברגליהם.

ויש מי שהקשה שלפי דברי המדרש הללו צריך להבין א"כ מדוע הקב"ה כאשר בא לשרות בתוך עם ישראל בחר הוא דווקא לבנות את בית המקדש על ההר הכי גבוה בעולם שהוא נקרא הר המוריה ולא בחר בהר נמוך כמו במתן תורה כי הרי ע"פ הנלמד לעיל ה' אוהב דוקא את הענווים?

ונראה לבאר בסייעתא דשמיא כי התורה היא חכמה כמו שנאמר בתהילים: "תורת ה' תמימה משיבת נפש ידעת ה' נאמנה מחכימת פתי" ומשום כך יכול האדם לטעות במחשבתו שהרי הוא נתמלא חכמה מלימוד תורתו, ויתכן שיזקוף זאת לזכות עצמו ולא יבחין שהתורה, שורה רק על מי שיש בו ענווה, ולכן התורה ניתנה דוקא על ההר הכי נמוך לרמז בזה כי מי שלומד תורה עם גאווה הרי הוא כאילו לא למד, ואדרבא תורתו מחזקת את הכוחות שאינם מצד הקדושה.

אך לעומת זאת בית המקדש הוא סמל התפילה כמו שכתוב: "כי ביתי בית תפילה" והרי כל העולם מזלזלין בתפילה, כמו שנאמר: "כרום זולות לבני אדם" ודרשו חז"ל ברכות ו' שאחד הדברים שעומדים ברובו של עולם ובני אדם מזלזלין בהם הוא התפילה.

ולכן אמר הקב"ה: "התפילה" אצלי היא במקום הכי גבוה והאדם שמתפלל אלי ידע שברגע שהוא פונה אלי הרי עומד במקום הכי גבוה, ועליו להיזהר מכל מיני ענוה פסולה שאומרת לאדם ראה בעצמך כמה רחוק אתה מה', ולכן עליך להמנע מלפנות אליו יתברך, וכן מי שעדיין לא זכה להרגיש את עצמו לכולם ותורתו היא אינה בבחינת תורה עם ענוה, עם כל זאת עליו לשים את כל המחשבות הללו בצד בשעה שהוא עומד לפרש את שיחתו לפני ה', כי בתפילה ה' מקבל את כל אחד באשר הוא פונה אליו, ואפילו שיהיה איך שיהיה, וידע האדם כי על ידי התפילה יכול האדם לזכות לשבר את גאותו לגמרי עד שלא יהיה בו שום רושם של גאווה, ואפילו שהוא נמצא במקום הכי גבוה, ירגיש שהוא נמצא במקום הכי נמוך. כי הרי כל מהות התפילה היא הבנה של האדם שאין לו שום כוח זולת ה' והבנה זו היא הפך הגאווה. ויש עוד לעיין בזה הרבה וה' הטוב יאיר את עינינו אכ"ר.

*

בת קודש טרם פרשה את כנפיה על העירה פרשבורג, עירו של רבי

משה סופר, הידוע בכינויו ה'חתם סופר', על שם ספרו הגדול. ברחובות העיר המולה רבה. ההכנות לקראת שבת המלכה הינן בשיאן. בחוצות השווקים נראו יהודים הממהרים לסיים קניותיהם. עגלות רתומות לסוסים נוסעות במהירות זו אחר זו ליעדם. נשים צדקניות עמלות להכין מטעמים ולאפות חלות לכבודה של שבת. עוד מעט תפרוש שבת המלכה את כנפיה וההכנות עדין בעיצומן.

גם בביתו של המרא דאתרא ה'חתם סופר' טרודים הכל בהכנות קדחניות טרם יערב היום, אולם הרב כבר שרוי באווירת השבת המתקרבת. כמנהגו מידי ערב שבת נהג לצאת מחדרו מבעוד יום, לבוש בבגדי השבת, וללכת אל בית הכנסת, להוסיף מחול על הקודש.

שמשו של הרב, ר' יעקב, עמד מוכן ללוות את רבו לעבר בית הכנסת. יודע היה הוא כי זו עת רצון של קבלת שבת המלכה, שעה יקרה מאוד אצל החתם סופר, ואין הוא רוצה להתמהמה.

הדלת נפתחה, הרב עמד בפתיחה מתמהמה. נראה היה כי דבר מה מטריד את מחשבותיו. בכל שבוע היה יוצא מהחדר בצעדים בוטחים וממהר לבית הכנסת. הפעם פסיעותיו מדודות ושקולות משל תמיד, עצר לרגע ותנועותיו מהוססות. הארע דבר מה? הררה השמש בליבו.

פתאום פנה ה'חתם סופר' אל שמשו ואמר: "מהר נא ולך אל חדרי. במגרת השולחן מונחים אחד עשר זהובים. קח אותם ומסור אותם מהר ככל האפשר לבחור בשם פנחס, מתלמידי הישיבה, המתגורר ברחוב פלוני בקצה העיר, מהר ואל תתמהמה."

ר' יעקב השמש מיהר לעשות כמצוות רבו. חיש קל נטל את המטבעות ויצא לדרך. לפני שיצא את הבית קרא הרב לעברו ובקשו שלא יגלה לבחור מאין הגיע הכסף.

***

פתח ר' יעקב בריצה קלה לקיים מצוות רבו, ובתוך דקות אחדות כבר עמד ליד הדירה שהתגורר בה הבחור. הוא לא היה צריך להתאמץ כדי לחפשו, שכן זה עמד בחוץ,

נשען על גזע עץ, ומראהו שבור ורצוף.

מראהו האומלל של הבחור העיד כי הוא שרוי במצוקה גדולה. מיד ניגש אליו שמשו של החתם סופר, קרא בשמו ואמר: "פנחס, מה לך עומד מודאג?! קח לך אחד עשר זהובים, שבוודאי יועילו לך מאוד. אך מהר, אל תתמהמה, עוד מעט השבת נכנסת."

באמרו זאת מסר לידי הבחור הנדהם את המטבעות, ורצה לשוב על עקבותיו, אל רבו שמן הסתם

שבת של צדיק

גדולי ישראל על רבינו הננוח"מ זצ"ל

הרה"ק רבי יצחק מאיר מגור
ה"חידושי הרי"ם" זצ"ל לקח את
הספר סיפורי מעשיות והתעמק בו
וכשהגיע לסיפור של ה' בטלעיס
(שבע הקבצנים) אמר: "עד כאן עוד
הבנתי משהו הלאה איני יודע כבר
כלום."
(שבחו של צדיק)

עומד וממתין לו; אך מראהו של הבחור עצרו לרגע. הלה תפס בבגדו, ועיניו הביעו אסירות תודה ללא גבול. מרוב התרגשות לא הצליח להוציא מילה מפיו. השמש הרגיעו, נפרד ממנו בברכת 'שבת שלום', ומיהר לשוב אל רבו.

***

לאחר השבת ניגש פנחס הבחור אל השמש והחל לנסות לדלות מפיו איך ידע על מצוקתו ומאין הגיע הכסף. השמש מילא את פיו מים ושתק, נאמן לאזהרתו של החתם סופר שלא לגלות מי שלחו. כאשר נוכח הבחור כי גם לאחר הפצרות רבות אין השמש מוכן לגלות את מקור הכסף, אמר לשמש בלחש: "דע לך כי איני שואל זאת מתוך סקרנות בלבד. אלא, המעשה הזה מעיד על סימן מובהק של רוח הקודש ורוצה אני לדעת מהיה הצדיק בעל רוח הקודש הנמצא כאן עמנו..."

עתה התעוררה סקרנותו של השמש. ברצונו לשמוע את הסיפור המלא, היתמם ואמר: "איזו רוח הקודש יש כאן? מה מיוחד ראית בנתינת צדקה זו?! וכי מיהו שלא נזקק לכמה מטבעות בכיסו לקראת השבת?!"

אולם פניו של הבחור לא היו נתונות להלצות, וברצינות החל לספר את אשר עבר עליו.

***

פנחס הגיע ממשפחה חסרת כול. כאשר נסע ללמוד בישיבת פרשבורג המפורסמת לא יכלה משפחתו לציידו במאומה, מלבד הבגדים שלגופו. בבואו לפרשבורג חיפש ומצא מקום לינה זול בחדר קטן, שהשכיר מידי אלמנה ענייה. תקוותו הייתה שיוכל לממן את דמי השכירות הדלים מעבודות שיעשה בזמן לימודיו, או מתמיכה שיקבל מאנשים טובים. אך לאכזבתו הרבה עברו הימים והבחור לא הצליח למצוא עבודה מתאימה, וגם התיישש לבקש עזרה מנדיבי לב.

חלף חודש ועוד חודש. בכל יום הייתה בעלת הבית דופקת על דלת חדרו ומבקשת את כספה, והוא הבטיח לה כי הנה הנה, בעוד יום יומיים ישיג את הכסף וישלם לה את חובו עד הפרטה האחרונה. אך הבטחתו הייתה ללא שחר.

"כך דחיתי את התשלום מיום ליום, עד יום שישי האחרון", המשיך בסיפורו. "באותו יום פקעה סבלנותה של האלמנה. בבכי מר התדפקה על דלת חדרי, צועקת מעומק ליבה כי משום שלא שילמתי את חובי אין לה אפילו כסף לקניית נרות לשבת.

"מה יכולתי לעשות? שתקתי מתוך בושה וכלימה, שהלוא הצדק איתה. שתיקתי לא הועילה להרגיעה, והיא תפסה את חפציי וזרקה אותם אל הרחוב. היא הודיעה לי נחרצות, כי כל עוד לא תקבל את אחד עשר הזהובים שאני חייב לה, לא אוכל לשוב לאכסניה.

"נשארתי עומד ברחוב נבוך ואובד עצות, נשענתי על העץ כשכולי מתמלא ייאוש. לאן אלך עכשיו? באותו רגע נשאתי את עיני לשמים ובלב שבור התפללתי וביקשתי מהקב"ה שיעזור לי להיחלץ מהמצוקה שנקלעתי אליה.

"לא חלפו דקות אחדות ואתה הופעת כמלאך משמים ובידך הכסף. נשימתי נעתקה מפני מרוב תדהמה. התרגשותי גברה כפליים כאשר התברר לי כי הסכום שבידך תואם בדיוק את סכום חובי לבעלת האכסניה.

"ועכשיו אמור אתה", סיים הבחור את דבריו, "האם מי ששלח את הכסף אינו בעל רוח הקודש, ואין סקרנותי ושאלתי היא נכונה?!"

*****

אחד הגיע אל בית העלמין לעלות לקברו של סבו המנוח, לפתע, ראה קבר שעליו מציבה והיא כמעט ארמון קטן עם גינה מסביב פרחים צבעוניים ועצים. הוא התקרב וראה שהיא שייכת לאיזה מיליונר ידוע, תוך כדי חשב האיש בליבו: העשירים האלה ממש יודעים לחיות...

בית המדרש "חוט של חסד" עכשיו בברסלב ישראל

- חדש חדש חדש!**
- בית המדרש חוט של חסד על כל שיעוריו מגיע אליך עד לבית.
- * **מידי יום ב' 10:10 שיעור בגמרא מאת מו"ר ראש הישיבה שליט"א.**
  - * **מידי יום רביעי בשעה 20:45 שיעור מאת מו"ר ראש הישיבה.**
  - * **מידי יום שלישי בשעה 16:30 שיעור מאת הרה"ח ר' שמעון טיכנר שליט"א.**
  - * **מידי יום רביעי בשעה 17:00 שיעור באנגלית ע"פ דעת רבינו מאת הרה"ח ר' אליעזר רפאל ברוידא שליט"א.**
  - * **מידי יום רביעי בשעה 16:00 שיעור באנגלית בליקוטי מוהר"ן בעיון מאת ר' מאיר אלקבץ הי"ו.**
  - * **מידי יום רביעי בשעה 22:30 שיעור מאת הרה"ח ר' עופר ארז שליט"א.**
  - כל זה בשידור ישיב באתר "ברסלב ישראל".**
  - אח יקר קבע לך עיתים לתורה!!!**
- www.breslev.co.il

לשני בגין האמונה

שיעור מו"ר בשבת הבעל"ט.

יום א'	יום ב'	יום ג'	יום ד'	יום ה'
קריט ים	--	קריט ארבע	י-ם	חולון

לברור כתובת השיעור חייג: 02-5812210

זמנים | כרשת יתרו תשס"ט

י-ם	ת"א	חיפה	בא"ש
16:46	17:01	16:51	17:04
17:55	17:56	17:54	17:58
18:36	18:35	18:33	18:35

הפטרה: "בשנת מות הקלן צה"ה." (ישעיה ו' א')

תפילות

המתפלל על חורו ונהנה תחילה.

נא להתפלל לרפואת ליאור נחמן בן שולמית,

מו"ר הרב שלום בן ימנה שליט"א
הרב אליעזר בן עטיה שליט"א
הרב מרדכי אליהו צמח בן מזל טוב
מו"ר הרב עובדיה בן גורג'יה,
שמואל אייזיק חזקיהו בן תהילה,
זב"ק: דוד גרשון בן מרסל, **זוג:** תהילה בת לאה ונהדיל לעי"נ

לע"נ חבירו היקר שלום בן חנה ז"ל.

העלון י"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד" רח' שמואל הנביא 13 ירושלים
טל' 02-5812210 פקס 02-5826205
052-7680002 ת.ד. 57669 י-ם
לחצטרפות לקבלה בדוא"ל חינם, כתבו לנו alonchut@gmail.com

לאחר י"ג שנים שבו דבק ברבו נפטר עליו רבו, ומאז הסתלקות ר' שמחה בונם חלק מהתלמידים מינוהו לרבו, ולאחר כשנת כהונה בטומשוב בשנת ה'תקפ"ט עבר ר' מנחם מנדל לקוצק. מנהיגותו בקוצק החלה להתרחב ורבים נהרו אליו, גם ר' לייבלי (נכדו של ר' עקיבא אייגר) נעשה חסיד וברח לחצרו של הרבי מקוצק.

חסידיו קוצק עמלו וטרחו בעקבות רבו, שכל עבודתם הגשמית והרוחנית ולו האנחה הקטנה ביותר, תהיה סולת נקיה ללא שום פניה, ותהיה כולה מתוך כוונה טהורה לקיים את רצון הבורא ללא שום כוונה עצמית שכן אם אדם עובד את ה' מתוך פניות הרי הוא עובד את עצמו ולא את הבורא יתברך שמו. כאשר היה נכנס הרבי לביהמ"ד בקוצק, היו כולם נמלטים. אך כאשר היה השרף מבחין בר' אברהם מרדכי (בנו של בעל החידושי הרי"ם) היה שותק וחוזר מייד לחדרו.

בשנת ה'תקצ"ז אשתו נפטרה ונטמנה בעיירה וורקא. כעבור תקופה קצרה ר' יצחק מאיר תלמידו, הציע לו כזיווג שני את אחות אשתו, מרת חיה שהתייתמה בגיל צעיר וגדלה בביתו. נולדו להם תאומות ושני בנים. אמרו לשרף שיש רבי שיש בכוחו להחיות מתים, נענה הרבי ואמר: "להחיות מתים זה בידי של הקב"ה, אך רבי של חסידים תפקידו להחיות את החיים", ואכן כך היה אצל השרף מקוצק שכל מי שהתקרב אליו היה מתחיה בעבודת הש"י.

הסתלקותו:

בפסח האחרון לפני הסתלקותו כאשר הגיע לסדר אמר בפנים מאירות: "בשנה הבאה לא אשב כאן יותר". הסובבים לא הבינו את כוונתו מלבד חתנו ר' אברהם שהבין את הרמז בדבריו.

שלושים שנה הנהיג השרף את בני עדתו, עד אשר התקרבה היריעה הקדושה לקיצה, ובחודש שבט שנת תר"ט, בלכתו בליל שבת בחדרו נפל והתעלף, הזעיקו רופא שקבע כי מחלת לב קשה פקדה את הרבי, והזהירו הרופא לבל יהיו לקום ממיתו, ואין שרק חזרו אליו מעט מכוחותיו, קם ממיתו כאריה לעבודת הקודש בכוחותיו האחרונים, הרה"ק ר' מנחם מנדל מתמנוש העיד עליו: שעד השנה האחרונה בחייו עבד את ה' כעציר נלהב שרק התחיל בעבודתו.

לאחר שנפל חלשות בשנית לא הסכים לקבל את טיפול הרופאים, בנו ר' דוד שלח מכתב אל החידושי הרי"ם זי"ע בבקשו שידבר עם אביו להישמע להוראות הרופאים. כאשר הגיע ר' יצחק מאיר וראה את מצבו של ר' מנחם מנדל התבטא בפניו שעל פי דין תורה חייבים לתת את התרופות בעל כורחו. הרבי מקוצק נשכב במיטה והסכים לקבל את הוראות הרופאים. אך ימיו כבר היו ספורים וביום חמישי בל"ב בשבט ה'תר"ט הסתלק. מילותיו האחרונות היו: "בצע אין המיתה ולא כלום. רק כמו שהולכים מחד אל חד ובחרים בחדו היותר יפה". בלוויה אמר בעל החידושי הרי"ם: "העולם אינו יודע מה איבד, הצדיק אבד ואין איש שם על לב. הצדיק אבד אך יותר חמור שאין מי שיחזיר את דברי הצדיק ללבבות בני ישראל"... זכותו יגן עליו אכ"ר.

לה תולדות, שר התורה, מקור הבינה, ועמק הדעת, אלוף הגאונים, קודש הקודשים, עמוד העולם, הרה"ק ר' מנחם מענדל מקוצק, המכונה השרף מקוצק.

נולד בשנת ה'תקמ"ז בעיירה גוראי, לאביו הק' ר' יהודה ליבוש הלפרין זי"ע, (את שם משפחתו המיר רמ"מ למורגנשטרן לאחר דיכוי המרד הפולני) ולאמו מרת אסתר ע"ה.

ילדותו:

בימי ילדותו למד רבי מנחם מענדל בת"ת שבעיר מולדתו גוראי, הודות לכשרונותיו העצומים שאפינו אותו, היה בולט בין התלמידים והתבלט כעליו, וכבר מילדותו לא היה נושא פנים לשיא ואינו נרתע לעולם מלהשמיע את דברי האמת שבלבו, ואי לכך לא נמצא עבורו מלמד הולם, שכן היה צריך מלמד אחד מגאוני הדורות, ולכן הוצרך לעזוב את העיר גוראי ללך זמושט לשיבתו של הגאון רמ"ס (משנת חכמים", שהשפיע על רבי מנחם מענדל, והורה לו את הדרך האמיתית בלימוד התורה, את הכמיהה לעולם האמת.

כשהדור כולו היטלטל בין העולם היהודי הישן והמסורתי לבין עידן ההשכלה, התרבות והמדע שעמדו בפתח, עמד רבי מנחם מענדל הצעיר מנגד. וחתר בדרך בלתי מתפשרת למימוש מטרות ותכלית הברירה.

בשנת ה'תקס"ז, בהיותו בגיל 20 נשא לאישה את בתו של ר' אייזיק ניי, מרת גילקל בעיירה טומשוב, למרות שבזמנים אלו היה נהוג לשאת את כתר בגיל רך, אך ביהם התנגד לכן בשעתו: כי נפשו חשקה בתורה, כדרך שאמר בן עזאי, אך בהגיעו לגיל 20 ביקש מאביו שימצא עבורו שידוך, בחששו מדברי הגמ' שאומרת שאדם שלא נשא אשה בגיל 20 אומר עליו הקב"ה: "תפח עצמותיו".

כל ילדיו מזיווג ראשון נפטרו בצעירותם מלבד בנו, ר' דוד.

בצל החסידות:

ר' מנחם מענדל התמסר כולו לתורה ולחסידות, הרגש החסידי שהחזיר בו זקנו ר' דוד הלפרין זי"ע תלמיד הבעש"ט התעורר בקרבו, ואכן נסע להסתופף בצילא דמהמנותא, החוזה מלובלין זי"ע, ואח"כ נסע להסתופף אצל היהודי הקדוש מפשיסחא זי"ע, מיד עם בואו לרבו היהודי הקדוש, קרא עליו את הפסוק: "טוב לגבר כי ישא עול בנעוריו", (כלומר התכוון בכך שרבי מנחם מענדל קבל על עצמו כבר עול מימי נעוריו), אח"כ אמר הרב מקוצק כי מילים אלו נכנסו בכל רמ"ח אברי ושס"ה גידיו.

בשנת תקע"ד נפטר רבו רבי יעקב יצחק מפשיסחא היהודי הקדוש זי"ע, או אז הלך רבינו וקיבל על עצמו את רבי שמחה בונים מפשיסחא זי"ע, אשר עליו אמר פנחס היהודי הקדוש זי"ע, כי הוא הנקודה שבלבו ובדיו הפקיד את אוצר יראת השמים שלו, ואחרי השרף הלכו עוד הרבה להסתופף בצילו של רבי שמחה בונים זי"ע.

ואכן עדה זו הולכת ומתעצמת, ומכל עבר החלו נוהרים חסידים, צעירים וקשישים, מופלגים ובני עליה אל בית מדרשו של הרבי מפשיסחא זי"ע, רבינו העביר את כל נאמנותו לרבי מפשיסחא ודבק בו בכל כוחו.

שאלות למו"ר ראש הישיבה
לית רעותא טבא דאיתאניד

ומעורר רחמי יתברך בכל פעם.

אמנם למדנו חז"ל רבות מאוד על כך שישנם תפילות שאינם מתקבלות בגלל כל מיני עוונות של האדם, לדוגמה נביא פה חלק מהם:

וכמו שמובא בספר המידות (ערך תפלה) "על ידי חנופה אין תפלתו נשמעת" וכן "על ידי גזל או מביש פני חברו, אין תפלתו נשמעת", וכן מסיר אדנו משמוע תורה גם תפילות תועבה, וכן מי שנדר איזהו נדר, אין מקבלין תפלתו עד שישלם את נדרו: מי שאין בו אמונה, אין תפלתו נשמעת, וכן מובא בזוהר הק' כי ע"י שהאדם אינו זוכה לשמור בריתו ל"ע, אזי כלבא (הס"א) נחית לאכל קרבנו שהיא תפלתו, וישנם עוד הרבה סיבות שקצרה היריעה מלהכיל, שבגללם מתעבכות התפילות ואינם מתקבלות, וכ"כ ישנם תפילות שהאדם מתפלל על דברים שגורמים להכעיס את ה'.

נמצא כי אע"פ שהתפילות שמתקבלות לפניו לרצון, זה דווקא אם אין עיכוב מצד האדם מאחד הסיבות שמעכבות את התפילה מלהתקבל לפניו.

אכן באמת מי יאמר זיכיתי לבי מכל עוונות אלו ומי יאמר טיהרתי מחטאתי, מכל דברים אלו שמעכבים את התפילה, וא"כ

שאלה

לכבוד הרב שלום וברכה, רציתי לשאול בנושא התפילה, בספר המידות כתוב שתפילות שלא מתקבלות נשרפות וזה לומדים מהפסוק "עד מתי עשונת בתפילת עמך", ושאלותי הם: א. מה הכוונה בפסוק, ב. האם יש תפילות שלא מתקבלות. והרי למדנו רבינו שאין תפילה שלא מתקבלת.

תשובה:

שאלתך היא על (ספר המידות - ערך תפלה עט.) זל: "תפלה שאינה נתקבלת למעלה נשרפת".

ובאמת ראוי ליתן את הדעת ולהבין את דברי רבינו הללו, כי באמת אנו יודעים שאין תפילה שלא מתקבלת אצל בורא העולם, וכידוע שהקב"ה מקבל תפילת כל פה, ואפילו תפילת הרשעים, וכמובא בדברי רבינו הק' שאפי' אם האדם מרבה בתפלה ובהתבודדות ימים ושנים הרבה ואף על פי כן הוא רואה בעצמו, שעדיין הוא רחוק מאד מהשם יתברך, ונדמה לו שהשם יתברך כמסתיר פנים ממנו, חס ושולום, אל יטעה, חס ושולום, שהשם יתברך אינו שומע תפלותיו ושיחותיו כלל. רק יאמין באמונה שלמה שהשם יתברך שומע ומאזין ומקשיב כל דבור ודבור של כל תפלה ותחנה ושיחה, ואין שום דבור נאבד, חס ושולום. רק כל דבור דבור עושה ורושם למעלה מעט מעט